

Το Χρέος μας τώρα που τελειώνουν οι μπαταρίες τους

Στα χρόνια μου δεν υπήρχαν ηλεκτρονικά παιχνίδια. Ξύλινα είχαμε, από κανένα σπασμένο σκουπόξυλο ή καμιά τάβλα κλεμμένη από καμιά οικοδομή. Τα κάναμε σπαθιά κι αλογάκια. Μια φορά ο μάγκας της κάτω γειτονιάς εμφανίστηκε στην αλάνα με ένα τερατώδες ηλεκτρικό αυτοκινητάκι. Ούτε τέτοια είχαμε ξαναδεί. Κόβαμε την τάβλα, της βάζαμε μπουλόνια στα πλάγια και τα υπόλοιπα τα κάναμε ζωγραφιστά. Εδώ όμως είχαμε ένα κανονικό αυτοκίνητο με πόρτες, τιμόνι και κούκλα στη θέση του οδηγού. Οχι πως θυμάμαι τις λεπτομέρειες αλλά έχω ακόμη την έκπληξη στον νου μου. Με ένα κουτί στο χέρι ο μάγκας έδινε εντολή στο αυτοκινητάκι του. Βουμ αριστερά, βουμ δεξιά. Ναι, δεν πήγαινε μόνο μπροστά, όπως τα μπουλόνια στην κατηφόρα, αλλά έκανε και στροφές και όπισθεν! Τόσες που ντρεπόσουν να κυκλοφορείς με την τάβλα-αυτοκινητάκι, όσες ζωγραφιές κι αν είχες πετύχει. Ερχόταν στον χωματόδρομο ο μάγκας, έμπαινε με τις μπάντες στα νεροφαγώματα και ήταν σαν να οδηγούσε σε ειδική διαδρομή του Ράλι Ακρόπολις. Το πιο εντυπωσιακό ήταν οι κωλιές στην κατηφόρα. Εκεί δηλαδή που νόμιζες ότι πάει, του έφυγε το αμαξάκι και θα καρφωθεί στον λάκκο με τον ασβέστη, το έκοβε όλο αριστερά και σωζόταν. Κάθε φορά και πιο κοντά στον λάκκο, κάθε φορά πιο μάγκας... ο μάγκας.

ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗ

Κάποια στιγμή όμως οι κινήσεις του τηλεκατευθυνόμενου έγιναν πιο ωχελικές. Σαν να έχανε δεξιά, μπορεί και αριστερά, δεν θυμάμαι. Ο μάγκας όμως αγνόησε τις «προειδοποιήσεις», άνοιξε όλο το γκάζι, το αυτοκινητάκι σπίνιανε (ή μίπως ρέταρε;), ώσπου με μια κίνηση μασέστρου τού έδωσε την εντολή «στρίψε»! Για να πει δηλαδή το πλήθος «πω πω». Το αυτοκινητάκι όμως δεν έστριψε. Και το «πω πω» που ακούστηκε ήταν σαν οδυρμός. Οι μαύρες ρόδες έβησαν αμέσως μέσα στο άσπρο του ασβέστη. Ο μάγκας μόνο που δεν έπαθε συγκοπή κι αν δεν τον κρατούσαμε θα είχε βουτήξει στον ασβέστη. Εκλιπαρούσε για ένα ξύλο μίπως και μπορέσει να το ψαρέψει μέσα από τον ασβεστόλακκο. Ήταν προφανές, το τηλεκατευθυνόμενο είχε μείνει από μπαταρίες. Ο έλεγχος είχε χαθεί και ο μάγκας αντί να διαβάσει τα σημάδια και να σταματήσει τις επιδείξεις, πήγε για το «τελευταίο κόλπο».

Την ιστορία τη θυμήθηκα όταν η τηλεόραση ένα απόγευμα άρχισε να ανακοινώνει τους νέους υπουργούς. «Του τελείωσαν οι μπαταρίες του Σαμαρά» μου είπε ένας από τους νεότερους σε ηλικία φίλους του Ποταμιού. «Game over». Τις επόμενες ημέρες γράφτηκαν πιο περίτεχνα. Κυβέρνηση εξωτερικού - εσωτερικού. Εξωτερικού για να φαινόμεστε Ευρωπαίοι - εσωτερικού για να μην κρυβόμαστε οι λαϊκιστές. «Μια κυβέρνηση της δραχμής» μου είπε στον δρόμο ένας άλλος. Κυβέρνηση από το παρελθόν δηλαδή.

Είναι φανερό ότι τώρα που τα υποχρεωτικά μαθήματα εξευρωπαϊσμού τελείωσαν και οι μαθητές έμειναν μόνοι τους στην τάξη, «γυρίσαμε στις παλιές μας συνήθειες». Ο ένας βολεύει τους δελφίνους μίπως τους κρατήσει απασχολημένους. Ο άλλος ξεθάβει τα παλιά λάβαρα. Κουμπαριές, ρουσφέτια, ψηφοθηρίες «μίπως μας ψηφίσουν, Αντώνη μου, και σωθούμε». Και μη μου πει κανείς «τι φταίει ο ένας για τις επιλογές του άλλου» γιατί εδώ μιλάμε για κυβέρνηση συνεργασίας, δεν μιλάμε για διαγωνισμό

“

Οι παλαιοκομματισμοί της Νέας Δημοκρατίας και του ΠαΣοΚ και οι αριστεριστικές φοβίες του ΣΥΡΙΖΑ δεν θα είχαν και πολλή σημασία αν η χώρα είχε ξεπεράσει τον κίνδυνο

μαγικικής σε ξεχωριστά ταψιά. Τα υλικά που συνθέτουν μια κυβέρνηση πρέπει να συναποφασίζονται. Και πριν από όλα να έχουμε συνεννοηθεί τι θέλουμε να κάνουμε. Εναν υπουργό τον αλλάζεις όταν είναι αποτυχημένος ή όταν θέλεις να αλλάξεις πολιτική. Εδώ τι από τα δύο ισχύει;

Στη χώρα υπάρχουν χιλιάδες άνθρωποι που θα μπορούσαν να τραβήξουν το κάρο, αλλά τα παλιά κόμματα δεν τους ξέρουν ή τους φοβούνται. Δείτε τι συζητάνε στον ΣΥΡΙΖΑ. Οτι «το κόμμα ανοίχτηκε πολύ στην κοινωνία»! Πού το είδανε; Εκτός αν εννοούν τους συνεργάτες των υπουργών του παλαιού ΠαΣοΚ που έχουν κατακλύσει την Κουμουνδούρου. Αλλά αυτό δεν είναι κοινωνία. Αυτό είναι «ερχόμαστε να συνεχίσουμε».

Όλα αυτά, οι παλαιοκομματισμοί της Νέας Δημοκρατίας και του ΠαΣοΚ και οι αριστεριστικές φοβίες του ΣΥΡΙΖΑ, δεν θα είχαν και πολλή σημασία αν η χώρα είχε ξεπεράσει τον

κίνδυνο. Αν τα τέσσερα χρόνια Μνημονίων, περικοπών και στερήσεων είχαν φέρει τη χώρα στα ίσα της. Ομως το χρέος είναι ακόμη εδώ. Το χρέος των μεταρρυθμίσεων που δεν έγιναν, το χρέος των συγκρούσεων που δεν τολμήθηκαν και το χρέος - χρέος των 320 δις. Και εδώ ακόμη που άλλη λύση από την εθνική συνεννόηση δεν υπάρχει, τα κόμματα «εξουσίας» κομπορημονούν ψαρεύοντας ψήφους. Αντί δηλαδή να συμφωνήσουν, άτυπα έστω, σε ένα μίνιμουμ προϋποθέσεων - με τις οποίες ήδη συμφωνεί η Ευρώπη - και να αναζητήσουν συμμαχούς για τα πιο ακανθώδη θέματα, ο καθένας έχει δυο-τρεις πολιτικές για το χρέος, ανάλογα με το ακροατήριό.

Αρνούνται να προτείνουν, ας πούμε, μια γενναία επιμήκυνση του χρέους, λ.χ. στα 80 έτη, με μηδενικό επιτόκιο και δεκαετή περίοδο πολύ χαμηλών δόσεων που θα μείωνε ουσιαστικά το χρέος, διασφαλίζοντας όμως τη διεθνή υπόληψη της χώρας. Δεν δίνουν καν τη μάχη για τη δημοσιονομική ευελιξία που έχουν

θέσει στο τραπέζι η Ιταλία και η Γαλλία, αλλά και σοσιαλδημοκράτες γερμανοί υπουργοί, έτσι ώστε η ετήσια μείωση του χρέους όπως προβλέπεται από το Σύμφωνο Σταθερότητας να ελαχιστοποιηθεί και να μη στερεί κι άλλους πόρους από την ανάπτυξη.

Και ποιος θα πάρει σοβαρά μια χώρα που οι πολιτικοί της δεν συμφωνούν σε ένα εθνικό σχέδιο ανασυγκρότησης; Αν δεν βγουν ενωμένοι «έξω» να πουν «όλοι οι πόροι που θα εξοικονομηθούν από τη διευθέτηση του χρέους θα κατευθυνθούν σε αυτές και αυτές τις παραγωγικές επενδύσεις», τι βοήθεια περιμένουν; Πώς ζητάς αλληλεγγύη για την ανεργία και τη φτώχεια όταν δεν τολμάς να αλλάξεις το παρωχημένο παραγωγικό μοντέλο που σε χρεοκόπησε; Όταν δεν τολμάς να παραμερίσεις τα μικρά και μεγάλα παράσιτα που απομυζούν το κράτος, δηλαδή την κοινωνία;

Θα αλλάξουν τίποτε από όλα αυτά οι παλιοί πολιτικοί; Οχι. Το μόνο που τους ενδιαφέρει στο τέλος της ημέρας είναι η διαιώνιση του είδους τους. Ο λαϊκισμός και η συντήρηση. Και θα πρέπει να το πάρουν απόφαση οι κεντρώοι, οι σοσιαλιστές, οι σοσιαλδημοκράτες, οι φιλελεύθεροι προοδευτικοί και οι αριστεροί μεταρρυθμιστές, ότι τίποτα δεν θα αλλάξει αν αυτοί δεν πουν «ναι σε μια ρεαλιστική επανάσταση». Οχι με τις μπαταρίες από τις φτωχικές δεξαμενές των παλιών κομμάτων αλλά με τις μπαταρίες της κοινωνίας που δεν τελειώνουν ποτέ.

Ο Σταύρος Θεοδωράκης είναι πρόεδρος του κινήματος Το Ποτάμι